



COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «КОНОТЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 7725/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

31 січня 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Конотенко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (Mr P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (Mrs S. Botoucharova),
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (Mrs M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (Mr R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (Mr J. Borrego Borrego),
п. Р. Ягер (Mr R. Jaeger), судді,
та пані К. Вестердік (Mrs C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 8 січня 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 7725/04), поданою до Суду громадянином України п. Ігорем Васильовичем Конотенком (далі — заявник) 2 лютого 2004 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — паном Юрієм Зайцевим та керівником Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини пані Іриною Шевчук.
3. 30 травня 2006 року Суд надіслав Уряду скарги щодо затримки у виконанні рішення, винесеного на користь заявника. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності одночасно.
4. Відповідно до пункту 1 статті 36 Конвенції Уряд Російської Федерації було запрошено скористатися своїм правом вступити в провадження, від чого він відмовився.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився в 1963 році та проживає у с. Сидорівка Ростовської області в Російській Федерації.
6. 18 травня 1999 року Ровеньківський міський суд Луганської області зобов'язав колишнього роботодавця заявника в Україні державне Відкрите акціонерне товариство «Шахта ім. Дзержинського» (далі — боржник) виплатити йому 8895,36 грн допомоги по безробіттю та інших виплатах.
7. Це рішення не оскаржувалось та набрало законної сили. Для виконання рішення було відкрите виконавче провадження.
8. Заборгованість виплачувалась заявнику невеликими частинами, остання з яких, 363,46 грн, була виплачена 17 червня 2005 року.
9. Відповідно до інформації, наданої державною виконавчою службою, затримка у виконанні рішення була спричинена багатьма факторами включно з тривалою реорганізацією боржника, відсутністю коштів та податковою заставою, в якій знаходиться майно боржника, а також мораторієм на примусову реалізацію державного майна, передбаченим законодавством України.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство було викладене в рішенні від 27 липня 2004 року у справі «Ромашов проти України» ((Romashov v. Ukraine), заява № 67534/01, пункти 16–19).

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Скарги на тривалість виконання рішення, винесеного на користь заявника

11. Заявник скаржився за п. 1 статті 6 на невиконання державними органами у належний строк рішення, винесеного на його користь. Далі він скаржився за статтею 13 Конвенції на те, що він не мав ефективних засобів юридичного захисту від порушення, викладеного в скарзі за п. 1 статті 6. У вказаних положеннях зазначено, зокрема, таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинено особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

12. Уряд не надав зауваження щодо прийнятності вищевикладених скарг.

13. Суд доходить висновку, що ці скарги не є очевидно необґрунтованими у значенні пунктів 1, 3 та 4 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, що вони не є неприйнятними за будь-яких інших підстав. Отже, Суд оголошує їх прийнятними.

B. Інші скарги

14. Додатково заявник скаржився за п. 1 статті 6 Конвенції на те, що своїм рішенням від 18 травня 1999 року Ровеньківський міський суд Луганської області задовольнив лише частину його позовних вимог. Заявник також посилався на статті 1, 33 та 34 Конвенції стосовно фактів цієї справи.

15. Уважно дослідивши зауваження заявника, виходячи з сукупності наявних матеріалів, Суд не встановив в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, жодних ознак порушення прав та свобод, гарантованих Конвенцією.

16. Відповідно ця частина заяви повинна бути оголошена непринятною, як очевидно необґрунтована відповідно до пунктів 1, 3 та 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

A. Скарга заявника за п. 1 статті 6 Конвенції

17. Уряд стверджував, що виконавча служба вжила всіх необхідних заходів для виконання рішення суду, винесеного на користь заявника, і що не було порушено п. 1 статті 6.

18. Заявник не погодився.

19. Суд зазначає, що період виплати боргу у справі заявника тривав шість років та один місяць.

20. Суд нагадує, що він вже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції у низці подібних справ (див., наприклад, згадану вище справу «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), п. 46).

21. Дослідивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, що здатний переконати його дійти іншого висновку у даній справі.

22. Отже, було порушено п. 1 статті 6 Конвенції.

B. Скарга заявника за статтею 13 Конвенції

23. Уряд стверджував, що заявник мав ефективні засоби захисту щодо своєї скарги, зокрема, він міг оскаржити бездіяльність виконавчої служби в ході виконавчого провадження.

24. Заявник не прокоментував це зауваження.

25. Суд нагадує, що у ряді подібних справ він вже визнавав неефективним засіб юридичного захисту, на який посилається Уряд (див., наприклад, справу «Войтенко проти України» (Voystenko v. Ukraine), № 18966/02, пункти 46–48, рішення від 29 червня 2004 року). У цій справі Суд не вбачає підстав для відходу від своєї прецедентної практики.

26. Відповідно було порушено статтю 13 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

27. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

28. Заявник вимагав 50 000 євро відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

29. Уряд зауважив, що заявник не обґрунтував свої вимоги та залишив це питання на розсуд Суду.

30. Суд нагадує, що рішення, винесене на користь заявника, було виконано повністю. Він не вбачає причинного зв'язку між визнаним порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою та відхиляє вимогу заявника стосовно відшкодування матеріальної шкоди як необґрунтовану. Однак, він вважає, що заявник мав зазнати моральної шкоди в зв'язку з затримкою у стягненні боргу на його користь. Здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 2000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

31. Заявник не надав жодних окремих вимог стосовно відшкодування судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

32. Суд вважає за доцільне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* скарги за п. 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції щодо затримки у виконанні прийнятними, а решту заяви непринятною;

2. *Постановляє*, що було порушено п. 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до п. 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 2000 (дві тисячі) євро відшкодування моральної шкоди, сума якого має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з зазначеної суми;

(б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 31 січня 2008 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова

